

Emília, herriko printzesa

Bazen behin, zelai berde eta mendi urdinez inguratutako herri txiki batean, Emília izeneko neskato bat bizi zen. Emíliak lau urte zituen, eta herriko guztiek “printzesa txikia” deitzen zioten, koroarik ez zeraman eta gaztelu batean bizi ez bazen ere, hain bihotz noble eta jatorra zuelako, non inguruko guztiari distira eginarazten zion.

Emília jatorra zen guztiekin. Rosa amona bere saskia eramateaz nekatzen zenean, Emília laguntzera joaten zen korrika. Bere bizilagunaren txakurkumea uhalarekin korapilatzen zenean, pazientziaz askatzen zuen. Eta bere amak etxea txukundu behar zuenean, Emíliak jostailuak jasotzen zituen eskatu gabe.

Egun batean, herria kezka handiz esnatu zen: ibaia zeharkatzen zuen egurrezko zubia hautsi egin zen. Zubirik gabe, nekazariek ezin zituzten uztak merkatura eraman, eta haurrek ezin zituzten beste aldeko lagunak bisitatu.

Emíliak, beti besteengan pentsatzen zuenak, ideia bat izan zuen. Etxez etxe laguntza eske joan zen. “Guztiok elkarrekin lan egiten badugu, zubia konpondu dezakegu”, esan zuen bere ahots txiki irmoarekin.

Herriko printzesa txikiak inspiratuta, bizilagunek bat egin zuten. Arotzak bere mailua ekarri zuen, okinak ogia eskaini zien langileei, eta haurrek ere adarrak eta soka bildu zituzten. Emíliak ere lagundu zuen, iltzeak pasatzen eta denak irribarrearekin animatzen.

Denbora gutxian, zubia amaituta zegoen eta inoiz baino sendoagoa. Nekazariek berriro zeharkatu ahal izan zuten, haurrek elkarrekin jolastu ahal izan zuten, eta herri osoak plazan piknik handi batekin ospatu zuen.

Gau hartan, Emília ohean bilduta ari zela, amak ilea laztandu eta esan zion:

“Ez duzu koroarik behar printzesa izateko, maitea. Zure adeitasun eta bihotz eskuzabalarekin, inguruko guztiak argitzen dituzu”.

Emíliak irribarre egin eta begiak itxi zituen, pozik jakitean benetako magia ez dagoela gazteluetan edo bitxietan, baizik eta maitasunez besteei laguntzean.